

Ikki so langt millum partarnar kortini

FYRIBILS úrslitið av lönar-samráðingunum millum Ar-beiðarafeløginum og Føroya Ar-beiðsgevarafelag er arbeiðs-steðgur, sum longu hefur havt sínar álvarslegu avleið-ingar fyri dagliga samfelags-raksturinn.

HÓAST teir ikki siga seg hava lýst virkissteðg, kundi fáur, sum lurtaði eftir útvarpi og sjónvarpi við samráðingarslitid, skilja tað øðrvísi, enn at formaður arbeiðsgevaranna tá greitt boðaði frá virkis-steðgi — og spurdur frá nær, varð svarað beinanvegin.

TALAN var um støðutakan til semingsuppskot frá semings-stovninum, sum loyvd eini lønarhækking uppá 45 oyru um tíman, sum stóða skuldi takast til. Arbeiðarafeløginu góðtøku uppskotið við tí fyri-varni, at hetta skuldi leggjast fyri limirnar, meðan Føroya Arbeiðsgevarafelag hinvegin

vrakaði uppskotið við teirri grundgeving, at teir einki høvdu fingið.

TAÐ kann hvør so hava sína hugsan um. Men útlit fyri semju við so varnari lønar-hækking sum 45 oyru fyri tíman, ber illa til at fata øðrvísi, enn at arbeiðarafeløgin veruliga hava skilt og tikið til sín áneyðirnar fyri tálmandi lønarútreiðslum.

FYRI hvønn 8 tíma dag svarar lønarbatin u.m. til nýggja »yvirprísinn« á t.d. einum av-reiddum upsakilo. Vit av-nokta ikki, at hesin peningur eisini var væl farin, um virkini t.d. við ongari lønarhækking kundu loyvt sær at goldið henda nýggja meirprís fyri enn eitt upsakilo pr. arbeið-ara pr. dag, men hetta hevði neyvan elvt til nakra kollvelt-andi úrtøkubroyting.

ARBEIÐARAFELØGINU boð-aðu hvørt í sínum lag við lýs-ingum í Útvarpi Føroya frá ar-beiðsbanni arbeiðsgevar-anna. Boðini vóru tikin til eft-irtektar, stóða arbeiðsgevar-anna vird og farið var ikki til

arbeiðis.

AT arbeiðsgevararnir, hvørs formann eingin kundi mis-skilja, kvøldið samráðingar-nar slitnaðu, nú siga seg ikki hava lýst verkban, er bæði lögð og ørkymlandi. Felagið hefur kanska sambært onkr-ar limir verið í so skjótt úti við boðunum um verkban, tí sum teir siga, enn er almenn lýsing ikki komin haðani um hetta.

VIT vóna sjálvsagt ikki, at fe-lagið við hesum beinleiðis vil halda arbeiðarafeløginu fyri gjøldur. Eitt er hvat ósemja kann vera um, men annað og eins týðandi fyri framtíðar virki undir einum komandi sáttmála er álitið partanna millum um virðing fyri gjørd-um avtalum. Eru hesar ikki til at rokna við — eisini tær, ið ikki røkka til endaliga semju, eru allar samráðingar hópis-leysar og kunnu ikki annað enn elva til enn meiri ófrið á arbeiðsmarknaði okkara.

ARBEIÐARAFELØGINU virdu »lýsta« verkban arbeiðsgev-aranna og boðaðu limum sín-

um frá, at einki arbeiði var at fara til. Arbeiðsgevarafelagið hevði við samráðingarslit av-gjörda stóðu um hetta sama. At tað so kanska er tilgevi-ligt, at arbeiðsgevarar sum fe-lag nú draga í land og ikki vilja kennast við fráboðaða verkban, er stóða, sum skjótast og best kann greið-sast, um báðir partar í trætuni fáa høvi til — og uttan ar-beiðssteðg — at leggja upp-skotið út til limirnar til endal-iga støðutakan.

SUM vit skilja stóðuna, so er minni sum skilir partarnar, enn hetta nú hálvhjartaða verkban, ið bendir á, og tá so er, kundi hugsast, at tað frá lögtinginum hesuferð varð minni, ið talaði ímóti uppí-legging enn onkuntíð. Men vit vóna enn, at glíð kemur á aftur, og at hetta sjáldsama frávikið frá vanligari manna-gongd ikki verður tað, ið forð-ar pørtunum til enn einaferð at røkka eini semju uttan aðra uppílegging.

sosigaley

Dimmalættingin

DAGBLAÐIÐ

14. SEPTEMBER

FRIÐ FØROYAR

NORÐLÝST

Mjúka hondin

Í oddagrein í gjár skrivar Dimmalætting um tiltøk-ini hjá landsstýrinum:

Eitt nýtt landsstýri kom í lag aftan á valið, og tað gav eftir at vera umskip-að, bæði hesum landsstýri og folki yvirhøvar ein hvøkk av, hvussu illa stóð til; farið varð tí alt fyr eitt undir at taka stig til at bota sum best um og at fáa landið av nýggjum upp á fótur. Nýtslan hjá almenninginum mátti skjótast gjørligt verða skerð munandi, og land-sins somuleiðis. Hart royndist tað, men neyðugt var tað. Men nýggju tiltøk Landsstýrisins komu ikki at røkka so langt, tí eitt nýval kom í lag, og hvat hendi so?

Jú, nýggju endurreis-inga tiltøkini komu at verða vend og/ella lögð burtur av tí landsstýri, sum nú var sett, og tað hefur slept meginpartin-um av teirri sparing, sum

undanfarna landsstýri og lögting høvdu byrjað við. Síðani er tað kortini hent, at lögtingsmeiriluti og landsstýri hava tikið synd í virkjum, sum rakt vóru av sparitiltøkunum, so at virkini hava fingið lættar, meðan almenningurin annars ikki hefur fingið tað sama. Víst er tað rætt, at eitt land við tungtrikn-um handilsvirkjum veitir eina hjálpanði hond úr erva; men treingja ikki eisi-ni skattaborgarar annars til eina mjúkari hond, um annars ráð verða til tess, í trongtíðum?

Litið merktu vit til naka mjúka hond móltvegis vanligra verkafólkinum tá Sambandsflokkurin ráddi fyrri borgum. Sambands-hondin var tá so mjúk, at fólkatálið minkaði í Føroy-um fyri fyrstu ferð síð-aní rakarini eftir krigslok. Men tað er kanska lættari at vera mjúkur í andstöðu.

Onkustaðni at búgva

Dagblaðið skrivar í odda-grein um víðurskifti hjá ferðafólki í Føroyum:

Men grundtreitin fyri at fáa nakað burtur úr ferða-mannavinnuni er, at vit eiga seingjapláss í hópa-tali til útlendingar, sum annars ikki koma. Litið og einki er gjørt til lítur higartil. Ikki so frægt sum nátt- og tváttarhús, steðgi- og tjaldlegupláss. Uttan tað fáa Føroyar ikki meir burtur úr útlendsk-um ferðafólki enn tað, ið kemur úr niðara enda á teim, sum ein gistingar-húseigari segði.

Vit kunnu bert vóna, at tað eydnast væl við til-haldinum Skansanum. Vetrargisting verður fitt-ur partur av fíggarliga grundarlagnum undir til-takinum. Tað velst um prís og bústaðarumstøður og er upp til hvønn gest sær og ikki oddagreins-

evni. Men tilhald sum hesi eru partur av loysnini hjá ferðamannavinnuni í okk-ara landi, her einki fantísi er á ilogu- og rakstrar-kostnaði øðrumegin og inntøkugrundarlagi á nokrum sum helst, hvørki á sjógví ella landi.

Vit vóna eisini, at tað fer at ganga bæði »Skans-anum« og øllum øðrum gistingarhúsum væl og tøy gera sitt til, at vit fáa ein frægari ferðafólkapoli-tikk enn vit higartil hava havt.

Føroyskur ferðamanna-politikkur er bæði almenn-ur og privatur. Sum lands-stýrismaðurin í ferða-mannamálum, Tummas Arabo, eisini áður hefur nevnt viljað vit vóna, at tað almenna nú dugir at skilja greitt ímillum hvønn leiklut tað almenna skal hava, og hvat er meira náttúrligt privat. At tvínnar hesar báðar partar saman verður ein ólukka.

Nýhugsan

Tað var tann tíð, tá føroyingar hildu alt bera til. Einki er at ivast í, at hendan ekstasan kostaði okk-um dyrt. Tað var einki mark fyri hugflogi. Kappast varð um undirsjóvartunnlar her og har, flogvøllir, ferjulegur... Ongan-tíð ov stórt og ørt, at menn ikki talaðu um hetta í ramasta álvara.

So fingi vit nýtt landsstýri fyri hálvum triðja ári síðani. Tá bar EINKI til. Alt steðgaði upp, og úr-slitid gjørdist hareftir.

Lukkutið fekk hetta landsstýrið bráðan enda, og við hesum landsstýrinum hava føroyingar fingið vónina aftur.

Eina vón, sum byggir á realistiskan og varnan politikk. Dømi um hetta

hoyrdu vit m.a. frá Jóannesi Eidesgaard á landsfundi javnaðar-floksins seinasta viku-skifti. Hann helt fyr, at hendan sparitíðin ivaleyst hefur fingið føroyingar at hugsa meira rationelt og at vit í størri mun hava eyguni opin fyri broyt-ingum. Hann nevndi nokur dømi innan al-manna- og heilsuverk-ið, har hann heldur, at sjálvt við smærri iløg-um kunnu bátar vinn-ast. Røðu hansara prenta vit annars aðrastaðni í blaðnum.